

En Sørgefång

efter den i Livet elskede

Skipper Petter Julius Pettersen
af Tromsø,

der uheldigvis paa en Reise til Spitsbergen gif overbord og
drufuede den 29de Juni 1869.

Forfattet af J. D. Nilsen paa Jagt „22de Juli“ af Tromsø
den 2den Juli 1869.

Synger og læger for Herren i Eders
Hjerter og siger altid Gud og Faderen
Tak for alle Ting i den Herre Jesu Kristi
Navn. Bants Brev til Epheerne 5 Kap.
19 og 20 Vers.

Mel.: D fjære Sjæl, frygt aldrig mer,

En Sang jeg her fremføre vil Læg Mærke nu og hør der-
til; Jeg eder vil fortælle en sørgelig Historie Som ogsaa
jeg er Vidne til; jeg vil ei overdrive, Men Sandhed her
beskrive.

2. Jeg beder Eder Venner hør Helst I, som Sorgen
trykker her I ville mig undskyldte Om jeg med en upvet
Ben Vil hædre en elskværdig Ven, En Sørgefång jeg før-
der Men det mig ikke glæder.

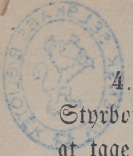
3. Atten Hundred' ni og sexti, Da vi sidst i Junj
frev, Vi mønstret blev til Spitsbergfångst Og Reisen gjorde
Jngen angst, Da vi os nærmed Landet En ti Mil ud paa
Bandet,

V box 19:548

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40 50 60 70 80 90 200 10 20 30

0
mm
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100
10
20
30
40
50
60
70
80
90

4. En Aften just ved Kloffen ti Da fik vi Is om
Styrberds Sid' Dg Alle blev udpurret, For Rev i Seil
at tage ind; Thi her var taaget Lust og Vind, Dg Uheld
var forhaanden; Thi Petter udgav Aanden.

5. Ret som han Rev i Seilet ta'r, Uheldigvis han
gaar overbord, Hans Folk Allarm da gjorde. Vi paa et
andet Fartoi ser Hvad Ulykke der monne ske, Vi Baaden
løs da ffærer Dg den paa Bandet fører.

6. Vi sprang da to Mand ind i den Men blev alige-
vel for sen, Han under Bandet synker. Vi maatte da til-
bage sno Vi Mænd i Baaden som var to Dg hannem
overlader Til den algode Fæder.

7. Han med os udi Selskab var Dg som en Broder
handlet har Paa denne Reise og hver Tid Han viste os
bestandig Tid. Vi ham ei havde villet mist For Verdens
Gods og Penge, Men han ei levet længe.

8. I Søstre to og Broder en, Som nu af Sorgen
føler Men, Tro kun det er Guds Willie, At I paa Jorden
bærer Sorg, Tænk Gud er Eders faste Borg, Han vil
Ser Haanden ræffe, Lad han jers Sorg bedække.

9. Jeg hørte han berettede, Mens han i Livet van-
drede, At han og var forlovet. Men han ei Brud med
hende stod, Han var vist Verden altfor god Hans Hane
nu i Himlen galer, Dg med sin Frelser taler.

10. Lad Fissen kun hans Nød og Ben Fortære, det
gjør Ingen Men, Naar Sjelen Gud annammer. Du som
hans Kjæreste og var, Du fik en Skaal som ei var rar,
Men se det var Guds Willie, At vise denne Lillie.

11. Gid vi som nu tilbage er, Af dette Syn ret fun-
de lær', Til Gud af Hjerte bede; At han vil os fra hæ-
stige Død Ja og ifra hans haarde Nød, Udfri os og bevare,
Saa vi gaar fri for Fare.

En Sørgefang

for en sørgende Søster fra Sands Sogn i Trondenes Præ-
stegjeld, som mistede sine trende Brødre, da de paa en Reise
til Fosfoten omkom paa Søen den 15de Januar 1861.

Forfattet af A. K. Jansen.

Bed og vær bered til enhver Tid af
modtage Budskabet; thi du ved ikke paa
hvad Tid og hvilket Sted Herren vil kal-
de dig.

Af mine Venner de ere ei faa mange, Bimmeløs jeg er paa
denne Jord; Forladt og Gne jeg nu her maa vandre, Gi
Nogen taler til mig et hjærligt Ord, Gi noget Ord ifra en
Ven mer lyder som mit Hjerte kunde gjøre glad; Surt og
vredt paa mig Enhver mon sive, som om jeg deres Fiende
dog var.

2. Mennesket ubestandig er som Blomsten, Det hører
vi af Herrens eget Ord; Ja deres Tale den er ufornuftig,
Forgjængelig dem er paa denne Jord. Mange praler udaf
store Skatte, Mange segne udi Armod ned, Mange sukke
for de er Forladte og ønske sig altid en bedre Fred.

